

Autor: A. Hercynský

Rusko nebo Ukrajina? Zaujímáme různé postoje. Více než postoje samotné mám za zajímavé zkoumat, jak k nim kdo došel – a zda tento proces nebyl v rozporu s jeho dříve proklamovanými názory. Tak kupříkladu, jak může někdo dříve domněle radikální být zděšen, že skutečně je válka se všemi jejími následky – a zjevně chtít návrat do starých bezpečných kolejí, kdy se nic neděje a kdy je bezpečné se radikálně vyjadřovat? Takto ne! V železném věku se zametá železnými košťaty a kdo si to neuvědomí zavčas, zůstává u snových představ a v případné konfrontaci s realitou selže. Šťastným se mi ve srovnatelné věci zdá Mišimův přístup, který si průběh svého *seppuku* představoval jako bolestivé drama plné tělních tekutin mísících se na vyhřezlých vnitřnostech, tedy správně nic romantického; v rozhodnou chvíli tak nebyl překvapen a neselhal. Dost ale kázání k *radikálům*, chci se zaměřit na někoho jiného.

Tím někým jsou masy a jejich chátrovitost. Z hovorů nevím prakticky o nikom, kdo by se ve svém nejbližším okolí nesetkal s dříve nečekaně sprostými názory (většinou, nikoliv však výlučně, adresovanými ruské straně). A ještě více jich je na internetu. Výkřiky: „zabíjet Rusy, Rusové jsou prasata, pověste Putina“; a sofistikovanější, nikoliv však méně sprosté: „nemám nic proti zabíjení ruských zajatců“, apod. Za prvé je třeba si povšimnout, že se změnilo prostředí, že takovéto vyjadřování je najednou dovoleno – a to i **oficiálně**. Důvody bych rozdělil do dvou hlavních skupin. Jednou z nich je, že globálně smýšlející progresivistické kliky – Google, Facebook i jiní mají interní politiky nerozeznatelné od manifestů Antify – spolu s jejich užitečnými idioty takto rozšiřují svou nenávist vůči progresivisticky nesmyšlejícím zemím. Troufám si tvrdit, že Ukrajina jim je k tomu pouze nástrojem, pod povrchem zřejmě zcela lhostejným (dalo by se i uvažovat, nakolik je utrpení obyčejných Ukrajinců přímo těší, poněvadž je pro ně vhodnou záminkou, překrouceným a snadno zneužitelným symbolem pro šíření jejich agendy). Druhou skupinu představují pragmatičtější smýšlející politici (u nás

nejsou, máme pouze aktivisty skupiny „klika“, či spíše jejich užitečné idioty) a vojenští stratégové sledující vlastní cíle. Používají tzv. strategickou komunikaci, zkráceně StratCom, v bezpečnostní hantýrce používaný neologismus pro propagandu. Strategická komunikace je sofistikovaná: vytrvalé a jednostranné deptání nepřítele, vytrhování z kontextu, návrhy prezentované jako hotová věc, názory okrajového blázna vydávané za státní politiku, ... to jsou některé z jejích metod. Zpět ale k důvodům: tedy jistá konjunktura nikoliv nutně jednotných světonázorových a politických cílů. Za druhé, samo o sobě to ovšem jednání průměrného obyčejného člověka nemůže vysvětlit. Mám za to, že jde o inherentní sprostotu nekontrolovaných emocí, stále se nacházející v těchto „obyčejných lidech“, dříve omezovanou, potlačovanou, dnes však nastíněnými činiteli uvolněnou, rozpoutanou, podbízenou, chtěnou. Jako by hrázný zvedl stavidla a stoka se samovolně vyvalila. Nejprve opatrné zkoušení, rychle však přejdou do modu, kdy z „obyčejných“ je cítit nepokrytá radost nad nabytou svobodou moci se přirozeně projevit jím vlastní sprostotou.

Častým argumentem lůzy je, že žijeme v jednadvacátém století, a proto by těmto mělo být mnohé zajištěno jako samozřejmost – a hlavně jim nikdo nemá cokoli diktovat! Pravda je však taková, že lůza jednadvacátého věku je podstatou naprosto totožná s lůzou středověku, liší se leda svým sebevědomím. Dnes se ani netají, že mohli-li by, lynčovali by někoho, o jehož názorech a existenci zhusta neví skoro nebo vůbec nic. Iracionální těkavé emoce, založením sprosté, směřované „strategickou komunikací“, to a jedině to je podstatou a hybnou silou naší lůzy jednadvacátého století. Žádný pokrok, žádná vyspělost. Plně se ztotožňuji s názorem Guillaumea Fayeho, že byli-li by tito po nějaké katastrofě ponecháni zcela sami sobě, během několika málo decenníí by upadli do stavu pověřčivého primitivismu. Zásadním zlem a pramenem jejich sebevědomí je, že postmoderní svět jim do hlavy vtluoká, že jejich „názor“ má nějakou hodnotu.

Co z toho? Přímo nic. Snad tato pozorování někoho navedou, aby se na věc díval jinak, než jak je chtěné nepřítelem. Mějme se na pozoru, bděme.